

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА НОВИ САД

НОВИ САД, ОКТОБАР, 2000. ГОДИНА XI, БРОЈ 987
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

СНАГА И БУДУЋНОСТ ВОЈВОДИНЕ ЈЕ У СРПСКОЈ РАДИКАЛНОЈ СТРАНЦИ

Кандидат за посланика

3. ИГОР МИРОВИЋ

Изађите на изборе 8. октобра!

СНАГА И БУДУЋНОСТ ВОЈВОДИНЕ ЈЕ У СРПСКОЈ РАДИКАЛНОЈ СТРАНЦИ

„Мира, реда и рада неће бити, све док статус Војводине не буде решен како треба. Сад или никад!“ - поручују и прете ових предизборних дана аутономаша, очигледно сматрајући да је кучнуо час за остварење њихових сепаратистичких циљева.

Оваква залагања, сада је то већ сви-ма јасно, само су део оркестриране кампање, чије се тежиште полако помера са југа, ка северу. Пошто су под изговором заштите људских права на Косову и Метохији бомбардовали нашу земљу, убијали наше људе и нашу децу и легализовали шиптарски терор пред којим је своје домове напустило више од 300.000 Срба, стратеги разбијања Југославије и Србије и колонијалне окупације Балкана, фрустрирани због чињенице да дисциплиновање наше државе није донело очекиване резултате, покушавају да отворе ново кризно жариште, управо у Војводини.

У реализацији нових притисака и нових учена, светској мафији свесрдно помажу лидери НАТО странака из Србије, исти они који су и за време агресије изражавали већу лојалност убицама сопственог народа, него својој отаџбини.

Посебну улогу у овом прљавом послу, има дружина која већ 10 година себе назива аутономашима, мада нам је већ удавно јасно да им називи сепаратисти и сецесионисти много боље пристају.

Они, који већ годинама учествују на сваком конкурс за разбијање сопствене државе, они, који би да по ко зна који пут покушају да расрбе српску Војвину, удружени у тзв. Демократску опозицију Војводине, поручују да су им избори за Скупштину Војводине најважнији, јер ће у случају њиховог повољног исхода, - одмах интернационализовати питање северне српске покрајине, мењати њен уставни положај и тражити одржавање међународне конференције о Војводини.

Поводом “аутономашког консензуса” његови потписници тврде да се ради о, цитирамо, “историјском тренутку, јер је и опозиција у Србији признала да је Војводини неопходна јединствена изборна платформа, чији је темељ суштинска аутономија Војводине”.

А како изгледа та суштинска аутономија, коју је као темељ заједничке и јединствене изборне платформе са аутономашко-сепаратистичком коалицијом признала такозвана Демократска опозиција Србије и њен НАТО кандидат Коштуница, предочио нам је почетком године Ненад Чанак рекавши да интересе Војвођана може штитити само, - ВОЈВОДИНА РЕПУБЛИКА.

Ово отворено и срамно позивање на разбијање државе Србије, од стране војвођанских аутономаша, који немају никакву подршку грађана севера Србије, о чему сведоче сви избори одржани у последњој деценији, тзв. демократска опозиција Србије наградила је тако, што је великодушно, већину места на посланичким и одборничким листама, односно више од 51 одсто дала аутономашко-сепаратистичкој коалицији.

Ова невероватна великодушност НАТО странака, и нуђење на тацни онога, о чему су све до ових дана, аутономаша могли само да сањају, за многе неупућене, представља изненађење.

Одговор међутим, није непознат. Понудио га је, у најсажетнијој форми, на аутономашко-сепаратистичком скупу, претенциозно названом Конгресом Лиге социјалдемократа Војводине, представник Демократске странке Борислав Новаковић:

“Концепт аутономије Војводине Демократске странке не разликује се у бутном, од концепта аутономије Војводине коју заговара Лига.

Јер знајте, у постмилошевићевској Србији, сви ће у Војводини бити аутономаша”.

У ових неколико речи, све је садр-

жано, и све је објашњено.

На темељу овако дефинисане сепаратистичке политике, постигнут је договор аутономаша и ДОС-а заједничкој листи на предстојећим изборима, која ће се звати ДОС Војводине, и заједничком НАТО кандидату Коштуници.

За Коштуницу, они који су га предложили, воле да кажу да је доследан политичар, патриота и националиста.

Управо због те и такве аргументације, дужни су грађанима Србије одговор на кључно питање: У чему се огледа политичка доследност Коштунице, и какав је то он патриота и националиста, кад пристаје на подршку осведочених аутономаша, сепаратиста, издајника и српских непријатеља, попут Ненада Чанка, Милета Исакова, Драгана Веселинова, Јозефа Касе, Расима Љајића, Сулејмана Суље Угљанина.

Сам Коштуница, пре неки дан поручује, цитирамо: “Од ових избора очекујемо нормалан живот у земљи чије се границе знају”.

Бројни експертски тимови за политички маркетинг, обучавани у НАТО земљама да помогну НАТО кандидата, морали би да знају да и политичка теорија и политичка пракса налажу да изборне поруке у кампањи морају бити јасне.

Ова порука, не само да није јасна, већ смо пред њом, сви збуњени.

Не схватамо, о којим то границама говори Коштуница.

О оним Ненада Чанка, а значе одвајање Војводине од Србије, или оним Јозефа Касе, а значе припајање Војводине Мађарској, или онима које би да Рашку област присаједине Муслиманско-хрватској федерацији или Албанији, а већ 10 година их сањају Суље и Расим.

То нам дакле, није јасно. Нешто друго, сасвим сигурно јесте.

Са Војводином, или без ње, са Косовом и Метохијом или у границама Београдског пашалука, овој дружини

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел

Одговорни уредник: Симиша Аксентијевић, заменик одговорног уредника Душан Весић

Новине „Велика Србија” уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање бр. 1104 од 5. јуна 1991. По мишљењу Министарства за информисање бр. 413-01-551/91-01 „Велика Србија” је производ из Тарифног броја 8, став 1. тачка 1 алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

сепаратиста, издајника и непријатеља српског народа, свака Србија би била добра, ако би у њој они владали.

А ево како би требало да изгледа "нормалан" живот грађана, који у својој изборној поруци помиње Коштуница, у машти војвођанског сепаратисте Ненада Чанка. Цитирамо његове речи изговорене на Конгресу ЛСВ:

"НИКАД ВИШЕ НИЈЕДАН ВОЈНИК НЕЋЕ ОТИЋИ ВАН ВОЈВОДИНЕ".

То је, дакле, Војводина, какву нам нуди Ненад Чанак. Самим тим, јер играју у истом колу и Коштуница. "Патриота и националиста".

Једно је јасно.

Та, и таква Војводина, никад се не би звала српском, и никада не би била српска. Јер, у њој, за Србе, - не би било места. Осим за изроде и издајнике сопственог народа.

Они, који су донели одлуку да Коштуница буде председнички кандидат аутономашко-сепаратистичке коалиције и проамеричких странака у нашој земљи, добро знају да је као дугогодишњи кључни заговорник регионализације, управо Коштуница највећи сепаратиста, и као такав, идеална и најподеснија личност за спровођење монструозних планова и одвајању Војводине од Србије, и о цепању и комадању наше државе.

Војвођански аутономаши и сепаратисти су већ једном, нашли саучеснике у редовима тзв. српске опозиције, подржавајући кандидатуру Вука Драшковића за председника Србије.

Убеђени да су им са Војиславом Коштуницом шансе за остварење њихових сепаратистичких циљева далеко веће, - аутономаши су овога пута кандидата Српског покрета обнове Михаиловића дочекали на нож. Дојучерашњи коалициони партнери, који су се у градовима у којима су вршили локалну власт углавном посвађали око пословног простора и могућности да управљањем јавним предузећима украду што више пара, сада кажу да је кандидат СПО-а, личност чијег имена од прве тешко могу да се сете и сами Београђани, и називају га, цитирамо, "гротескном паравицедрничком номинацијом".

Свесни, међутим да им без сарадње са Српским покретом обнове на локалном нивоу, фотеле са пуно привилегија, а нимало одговорности, могу лакше измаћи, неки, попут сепаратисте

Милета Исакова још увек заговарају заједничко учешће на изборима за покрајинску, и скупштине општине. То, што за четири године мандата, са преко три милијарде буџета, ни рупе на новосадским улицама нису успели да закрпе, они не виде као препреку да поново освоје власт. Уосталом, имају преча посла: "да отворе питање Војводине, а - затворе очи Србији".

Илустрације ради, ево како на црногорској телевизији, у једној од редовних специјалних емисија чији је једини циљ да сеју мржњу према Србији и свему што је српско, војвођански сепаратиста Ђорђе Суботић из странке Реформисти Војводине, у контексту предстојећих избора, говори о циљевима аутономаша: "Реформисти Војводине и Војвођанска демократска опозиција намеравају да врате достојанство Парламенту Војводине и Војвођанима, а вратићемо тако што ћемо поднети званичан захтев, и имати легитимацију за промену уставног положаја Војводине у оквиру Србије и Савезне Републике Југославије".

О уставним решењима, која прижељкују аутономаши и сепаратисти, грађани Војводине изјаснили су се на својеврсном народном референдуму пре дванаест година.

Пристимо се:

Петог октобра, 1988, више од 150.000 људи из свих крајева Војводине окупиле се у Новом Саду да поруче да је дошао крај политици дестабилизације и слабења Србије, и да ће остати на трговима и улицама све док челници тадашње аутономашке власти не оду са политичке сцене. Народ је осетио да почиње да се остварује план за разбијање Југославије и Србије и да су покрајине Косово и Метохија, и Војводина одређени као полигони за извођење тог подмуклог сценарија. У спреси са албанским сепаратистима, хрватским и словеначким сецесионистима, војвођанска аутономашка клика је подривала сопствену државу што је омогућавао Устав из 1974. године. Решења тог Устава, у свету незабележена, имала су за последицу да под плаштом аутономија, на територији државе Србије, постоје још две, државе у држави. Тадашње аутономашко руководство испољило је своје право лице управо на питању Косова и Метохије.

У историји бешћашћа, остаће забележено, како, не само да нису пружили

подршку праведним захтевима прогнаних и обесправљених Срба који су дошли у Нови Сад да укажу на своје муке, већ су им укинули воду и искључили струју.

Тих, за Србију и српски народ судбинских октобарских дана, у величанственом патриотском покрету народа за јединствену и недељиву Србију, аутономаши су збрисани са политичке позорнице.

Тежње које су Срби изразили октобра '88, потврдила су да никада нису заборавили поруке и поруке Велике народне скупштине - одржане 70 година раније. Новембарски дани из 1918, били су судбински за српски народ у српској Војводини, јер су одлуке Велике народне скупштине да се српска Војводина присаједини Краљевини Србији представљале завршни чин вишевековних тежњи да живе у слободи.

Овом догађају, претходиле су победе славне српске војске чије су јединице ушле у Нови Сад 9. новембра. У сусрет српској војсци, пошло је око 400 коњаника, одевених у народне ношње, већином са Салајке, Подбаре и Клисе, а велики број Новосађана дочекао их је на дунавској обали.

Пратећи српске јунаке, предвођене мајором Војиславом Бугарским, који су се од пристаништа кроз Дунавску улицу кретали ка ценетру града, и старо и младо, са одушевљењем и клицањем, поздрављало је ослободиоце. Колона војске, здружена са народом, застала је на углу Дунавске улице, код Владичанског двора, а затим дошла на главни трг пред зграду Матице српске, одакле их је са балкона поздравео Јаша Томић, следећим речима:

"Господине мајоре, дични јунаци српски! Дозволите ми да вас у име Српског народног одбора поздравим са добродошлицом са каквом се поздрављају браћа наша на Косову: здраво! Ми смо у овом тренутку још сувише очарани, још питамо себе је ли ово што данас видимо само продужење петогодишњих снова наших, или је већ наступила јава. Јава је! И хвала вам што сте испунили давнашње снове Србинове. Ми вас данас гледамо као оне који простиру пред нама комад раја и неба. Ми вас гледамо, па вас молимо да останете."

Јунаке српске, у име српског народа поздравлио је и доктор Игњат Павлас.

“Господине мајоре и јунаци српски, дични соколови, узданице наше! Кидају се ланци, закуцаше срца, потекоше сузе и одјекну силно: Ми смо слободни! Дочекали смо час да спутане руке раширимо, да вас снажно пригрлимо на своје руке, и да у узвишеном заносу викнемо свима:

НИКО НАС ВИШЕ РАСТАВИТИ НЕЋЕ. НИКО НАС ВИШЕ РАСТАВИТИ НЕ СМЕ.

Др Станоје Станојевић, академик и историчар, један од учесника из Војводине на Мировној конференцији у Паризу, свој приказ развоја Новог Сада, закључно са 1918. годином, завршио је овим речима:

“У Новом Саду је стално била жива вера. Вера у победу правде, вера у победу националне идеје. И вера у снагу народа. И онда, сневао је о васпостављењу слободне Војводине. Стално је треперио и дрхтао, и веровао да ће доћи дан ослобођења. Са том вером, искреном и дубоком, Нови Сад је издржао све муке и патње, и сва насиља. Са том вером, он је дочекао победу и слободу. И сасвим је било природно да је баш у Новом Саду указана велика част, да у њему, заслуженом, намученом, светлом и у поштеној борби прекаљеном - буде проглашено ослобођење Срба у Угарској, и спајање Војводине са Србијом.

Нови Сад је увек поштено и несеквично служио народу. Његове су службе за српску културу велике, његов је удео у борби за ослобођене и уједињење знатан. Нови Сад је стога заслужио у пуној мери признање и захвалност целог српског народа.”

Војвођански сепаратисти, изгледа да нису прочитали ни једну страницу богате и поучне историје српског народа, и народа о чијој судбини тако незнаталачки, али са пуно амбиција, - хоће да одлучују.

За читавих десет година, колико трају притисци, блокаде, агресија, политичка економска медијска и војна на нашу земљу, као ни из наше славне прошлости, белосветски мешетари и њихове слуге, нису извукли једину могућу поуку, - да Србија није на продају.

Можда ће, крајем овог септембра, то коначно схватити.

У ситуацији, када су више него очигледне намере Америке и њених сателита до отцепе север Србије, и од Војводине направе још једну окупа-

циону зону у Европи, коју ће економски експлоатисати, политичко залагање да се “отвори питање Војводине, а затворе очи Србији”, проамеричке странке и њиховог кандидата Коштуницу, сврстава у непријатеље сопственог народа и сопствене државе. Бескрупулозне изјаве Ненада Чанка, који за себе воли да каже да је аутономаш и аутохтони Војвођанин, иако му је деда газио по личком кршу, и осталих називи “аутохтоних Војвођана”, о судбини северног дела Србије уколико они дођу на власт, неизбежно намећу питање:

Колико су далеко спремни да иду лидери проамеричких странака, плаћајући подршку сепаратистима из Војводине и Рашке области.

И не само то: Какву подршку од бирача очекују, када се тако олако коцкају са судбином сопствене државе, пристајући на улогу саучесника у отвореним намерама Вашингтона и његових европских послушника да се Србија дели и разбија?

Како је могуће да коалиција коју чини чак 19 странака, није у стању да предочи јавности минимум политичког, економског и националног програма, већ целокупну изборну стратегију темељи искључиво на једном једином циљу: бити против садашњег државног руководства.

Да ли они, који не могу да се договор ни о томе ко ће први говорити на митингу, а камоли о заједничком кандидату, - заиста мисле да ће бирачи поверовати у њихову способност да учине било шта конкретно и корисно за свој народ.

На ова питања, нема одговора. Уместо њих, слушамо истрошене фразе, како ће Србија “прогледати кад ови оду, а они дођу”.

Зато на предстојећим изборима, поново своју шансу виде они, којима је сва памет стала у паролу **ВОЈВОДИНА РЕПУБЛИКА** и њихови инструктори ван наших граница, који одавно мераче север Србије.

Удружени, или боље рећи сакривени под плаштом ДОС-а и ДОС-а Војводине, они, који нису добили ни једне републичке, ниједне савезне, ниједне покрајинске нити председничке изборе, а који су своје политичке и људске квалитете показали поткрадајући и упропашћавајући градове у којима су вршили локалну власт, - сада опет планирају да упропасте и целу

Војводину.

Ова шарлика дружина не остварених лидера и истрошених следбеника једне идеје коју Срби називају “политичком проституцијом”, упорно превиђа вољу народа српске Војводине, - исказану толико пута:

И на својеврсном народном референдуму 1988, и на Великој народној скупштини 1918, и пре, али и после тога, - на свим изборима у протеклој деценији.

А они, који тако бахато занемарују народну вољу, обично на крају поражени, констатују да треба променити народ.

Можда би за ове самозване грађане света, који презиру сопствени род, људе без имена и идентитета, поткулпиве и аморалне, свачије и ничије, јер не знају коме припадају, то било најбоље решење.

Њима је то, ионако свеједно.

Војвођански сепаратиста Ненад Чанак у листу “Булевар”, чија садржина у потпуности одговара његовом називу, недавно је поручио, цитирамо:

“Запушите нос, и гласајте за опозицију”.

Зато ће они, који одлуче да гласају за њега, и његове, заиста морати да запуше нос. И да затворе и очи, и уши. И да забораве бомбе, рушевине, жртве, и све патње прошлог пролећа, и муке и страдања Срба на Косову и Метохији. И извинење усташе Мила Ђукановића Хрватима, ваљда због поклане и протеране српске нејачи...

И, још много тога. Ко је све то у стању, - можда ће и гласати за њих.

Али, они који Србију носе у срцу, они који не тргују ни вером ни државом, имају само један избор: Српску радикалну странку.

За српске радикале, јединство српског народа и независност његовог постојања, једини је могући пут. Уједно, заједнички избор и народа, и странке, која српском роду потпуно и до краја припада.

Победа српских радикала, гарантује слободу, опстанак и будућност српске Војводине, српског Косова и Метохије, Рашке области, српске Црне Горе, гарантује целину, јединство и снагу српског народа и српске државе.

**“Србија је вечна
док су јој деца верна.”
Будите верни Србији.**